

PROLOG

Poletje, pred petimi leti

Z dlanmi sem si zasenčila oči in uživala v razgledu. Zaliv, obsijan s soncem. Voda, ki se je bleščala kot safirji pod rjasto obarvanimi klifi. Morska trava, zvita v gnezda na ozkem pasu peščene obale. Lesena restavracija. Skladišča za jastoge. Moški v visokih ribiških škornjih.

Vonjala sem morski zrak in poslušala brnenje ribiškega čolna. Zaradi slanega vetriča mi je krilo zaplapolalo okrog meč in nasmehnila sem se. Bilo je natanko tako, kot sem si predstavljala svoje prve počitnice na Otoku princa Edvarda; manjkala je le ena pomembna podrobnost. Bridget je res zamudila let, ampak jaz sem bila tukaj. In bila sem lačna.

Ko sem stopila v Shack Malpeque, so se mi oči nekaj trenutkov privajale na temo. Pogled mi je takoj obstal na deklici z umetnima rdečima kitkama in slamnikom na glavi. Sedela je ob oknu, in medtem ko je njen starejši brat opazoval nabiralce školjk, je z njegovega krožnika izmaknila debel francoski krompirček. Nesla ga je v usta. Ko je ujela moj pogled, sem ji pokazala dvignjen palec.

»Ko bova prišli na otok, se ti bodo tvoje težave zdele manjše,« me je včeraj tolažila Bridget. Sedela sem zgrbljena ob kuhinjskem pultu s čelom, naslonjenim na granitno površino. Božala me je po hrbtu. »Ne poslušaj svojih staršev. Zmoreš, Bee.«

Bridget me ni nikoli klicala po pravem imenu. Večina ljudi me je poznala kot Lucy Ashby – razen moje najboljše prijateljice. Zanj sem bila Bee.

Stala sem ob pultu, poleg ročno naslikanega napisa »SHUCK IT UP«, ob vonju po vinskem kisu pa se mi je v ustih začela nabirati slina. Raznolike lesene mize so bile vse zasedene in ni se mi zdelo, da bo kateri od gostov kaj kmalu plačal. Bil je pač eden tistih dni.

Ravno sem hotela oditi, ko mi je sivolasa natakara, ki je z eno roko nosila tri krožnike jastogovih sendvičev, zaklicala:

»Prisedi k baru, ljubica.« Obrnila sem se in za seboj opazila vrsto praznih stolov.

In njega.

S sklonjeno glavo je sedel na drugi strani točilnega pulta, zatopljen v odpiranje ostrig. Bela majica se mu je napenjala čez ramena in nadlakti, medtem ko je delal. Njegovi lasje so bili za odtenek temnejši od mojih – temno čokoladne barve, gosti in rahlo valoviti. Bili so ravno dovolj kratki, da mu niso silili na oči, a dovolj dolgi, da so mu nagajivo padali na čelo. Začutila sem močno željo, da bi vanje zapletla prste.

Opazovala sem, kako so se mu skrčile mišice na podlakti, ko je leseni nožek zasadil v školjko, zasukal zapestje in jo odprl. Rezilo je obrisal v kuhinjsko krpo in zarezal skozi sredino lupine. Zgornji del je odvrget. S še enim hitrim gibom je zrahljal ostrigo in jo položil na led.

Ko sem se mu približala, je znova obrisal nožek. A namesto da bi se lotil naslednje ostrige, je za hip obstal in dvignil pogled proti meni.

Skoraj sem se spotaknila. Njegove oči so bile nenavadno sinje modre barve, ki je močno izstopala ob njegovi zagoreli polti. Na bradi se mu je naredila jamica. Obril se ni že vsaj dva dni in njegov obraz je bil poln nasprotij. Močna brada. Mehke rožnate ustnice, spodnja polnejša od zgornje. Svetle oči, obrobljene s temnimi trepalnicami.

Najina pogleda sta se srečala za manj kot sekundo. Jaz sem zagledala njega, on je zagledal mene, in v drobcu trenutka sva oba nekaj začutila.

Prepoznanje. Potrebo. Željo.

Iskrico.

Srce mi je podivjalo. Glasno in vztrajno mi je razbijalo v ušesih in vse breme skrbi, strahu in sramu, ki sem ga nosila, odkar sem staršem povedala, da sem dala odpoved, mi je zdrsnilo z ramen kot svila.

Spet se je zatopil v delo, ne da bi se zmenil zame, ko sem sedla za pult. Opazovala sem njegove roke, kako so drugo za drugo neverjetno hitro odpirale ostrige. Razprl jih je deset in pladenj odložil na konec bara.

Takrat me je pogledal naravnost v oči in za trenutek sva oba strmela. V njegovem pogledu je bilo nekaj zadržanega; za svetlimi očmi se je skrivala previdnost. Za hip sem ujela sled žalosti, a ravno ko sem se začela spraševati o njenem vzroku, je izginila. Od blizu sem videla, da ima v desni šarenici tik pod zenico majhno rjavo piko. Majhna, popolna nepopolnost. Nenadoma se mi ni več zdelo tragično, da je Bridget zamudila let. Zdelo se je kot usoda. Brez dvoma je bil najbolj seksi moški, kar sem jih kdaj videla.

»Lačna?« je vprašal.

»Kot volk,« sem odvrnila in zdelo se mi je, da mu je zgornja ustnica trznila.

»Od kod pa si?« Njegov glas je bil globok in hrapav. Imel je močnejši naglas kot Bridget; besedico »you« je izgovarjal kot »yah«.

»Kako pa veš, da nisem od tukaj? Mogoče sem domačinka.«

Zadržal je moj pogled. Spet sem občutila tisti električni tok, ki steče po žici pod napetostjo. Pogled mu je zdrsnil k mojim lasem – bakreno rjave barve, ki sem jih spletla v krono iz kitk – in nato k moji obleki. Dvignil je obrv. Ko sem načrtovala počitniško garderobo, sem bila prepričana, da je ta obleka popolna podeželska izbira – z razkritimi rameni in velikim rdeče-belim karirastim vzorcem. Anne Shirley z malce sodobnega pridiha. Morda pa so bili poudarjeni rokavi res malce preveč.

Skomignil je z eno samo ramo; ta gib se mi je zdel znan. »Večina domačinov ni oblečenih v prt,« je resno rekel, ravno ko je mimo njega švignila natararica in ga udarila v ramo. Pogladiła sem si bombažno obleko in se namrščila, nato pa poravnala izrez.

Vzel je novo ostrigo, jo razprl, nato pa rekel: »Lep prt je.«

»Upam, da res. Zaradi njega je moja kreditna kartica skoraj izdihnila.«

»Ne oziraj se nanj, ljubica,« je rekla natararica, ko je iz kuhinje nesla dva pladnja ocvrte trske. »Malo je zarjavel. Misli, da bo ženske očaral samo s svojimi očmi. A mu ves čas govorim, da ženske cenimo manire.«

Zasmejala sem se. Ko je zaslišal moj smeh, je spet ujel moj pogled in tisti občutek se je vrnil. Kot da bi mi po hrbtenici stekla elektrika.

»Torej to cenijo ženske? Manire?« Njegov tihi glas mi je zdrsel čez ključnico in ramena.

Ta ton sem poznala. Spogledoval se je. Bil je manj očiten, kot sem bila vajena – brez očitnega osvajanja in drže, češ *ne moreš se mi upreti* –, a se je zagotovo spogledoval. Povabilo k igri. Začetek improviziranega scenarija. V spogledovanju sem bila dobra. V ustnicah me je zaščemelo, na eni strani njegovih pa je zaigral nasmešek.

»Za druge ženske ne vem, ampak jaz bi cenila jedilni list.« Nagnila sem se bliže. »Prosim.«

»Pošteno.«

Vendar mi ni ustregel. Namesto tega je naribal košček svežega hrena, ob čemer me je požgečkalo v nosu, in ga skupaj z dvema rezinama limone položil na sredino krožnika z ostrigami. Krožnik in stekleničko pekoče omake je postavil predme. Šest lesketajočih se malpeških ostrig.

»Na moj račun.«

»Res?«

Premaknil se je na drugo stran bara. Nosil je temne kavbojke, zavihane pri gležnjih, in črno-bele kariraste vanske. Opazovala sem njegove bicepse, medtem ko je točil pijačo. Predme je postavil kozarec z ledeno mrzlim pivom.

»Izvoli ...« je rekel in pomolčal.

»Lucy.«

»Izvoli, Lucy.«

»Hvala ...« Pokazala sem nanj.

Roke si je obrisal v kuhinjsko krpo, oči pa je imel še vedno uprte vame, kot da bi se moral glede nečesa odločiti, preden mi odgovori. »Felix,« je rekel po kratkem premoru.

»Običajno ne pijem piva, Felix.«

»Tole je borovničevo pivo, zvarjeno tukaj na otoku. Pokusi.«

Naredila sem požirek. Bilo je mrzlo in nekoliko trpko.

»Hvala.« Odložila sem kozarec. »In prej si imel prav – nisem od tod. Živim v Torontu,« sem rekla in segla po ostrigi.

»Toronto,« je ponovil, čeprav je zvenelo bolj kot »Terranah«. Resnobno je prikimal. »Sožalje.«

Rahlo sem se nasmehnila. »Ni treba. Všeč mi je. Večino časa. Si že bil tam?«

»Enkrat,« je rekel. »Samo eno noč, ampak je bilo dovolj.«

Pokimala sem. Toronta se moraš navaditi, in čeprav sem živela tam že sedem let, nisem bila prepričana, ali mi je kdaj zares zlezel pod kožo. Na ostrigo sem dodala malo hrena in kanček limone, jo dvignila proti Felixu in jo nato z zaprtimi očmi nagnila vase. Na jeziku sem začutila okus po morju, ob tem pa me je preplaval spomin.

Midve z Bridget v najinem stanovanju lansko jesen. Pravkar sva se vselili, ves konec tedna pospravljali prtljago ter ugotavljali, kaj in kako. Kako se ujemajo najine reči? Kako se ujemava *midve*? Do nedelje zvečer sva ugotovili, da nimava nobene klubske mizice, zato pa dva odpirača za konzerve, raztegljiv kavč z neverjetno neudobnim ogradjem in zalogo čajnih svečk iz Ikee za vse življenje.

Čisto prašni sva ležali na tleh na hrbtu, ko je Bridget nenadoma skočila pokonci in v nogavicah oddrsala v kuhinjo. Iz hladilnika je potegnila škatlo malpeških ostrig z Otoka princa Edvarda. Bila je ena redkih meni znanih dvajsetletnic, ki je imela svoj nož za odpiranje ostrig. Jaz jih nisem pokusila še nikoli. Noža v zmešnjavi časopisnega papirja, plastičnih ovitkov in kartonastih škatel ni našla, zato je iz svojega zaboja za orodje izvlekla izvijač in zardela od napora odpirala ostrigo za ostrigo.

»Če boš kdaj spoznala mojo družino,« je rekla, medtem ko sem iz

ostrige pobirala koščke lupine, »mi prisezi, da jim ne boš nikoli povedala, kako zanič sem jih odprla.«

Prijateljci sva bili že leto dni. Poleg moje tete je bila že takrat najpomembnejša oseba v mojem življenju, ampak tisti večer sem jo vzljubila še malo bolj.

Morala bi biti tukaj. Medtem ko jem svojo prvo ostrigo na Otoku princa Edvarda. Čeprav sem jo videla še tisto jutro, sem jo nenadoma začela pogrešati tako močno, da me je zbolelo v prsih.

Ko sem odprla oči, sem videla, kako me Felix opazuje. Lahko bi prisegla, da sem v njegovih očeh zaznala kanček bolečine – otožnost, ki je valovala pod modro površino. A je hitro spet izginila in njegovih ustnic se je dotaknil rahel nasmešek.

»Dobro?« je vprašal.

»Zelo.«

Presedla sem se in prekrizala noge. Začutila sem, da so se mi lica obarvala rožnato. Močnih čustev nisem znala nikoli skriti. Rdečica se je začela med prsmi in se počasi plazila proti vratu. Felixov pogled je zdrsnil navzdol in se ustavil pri treh kožnih znamenjih pod mojo ključnico.

»Kaj te je prineslo na otok?«

»Počitnice s prijateljico.«

Ideja je bila Bridgetina. Najprej naj bi staršem končno povedala, da sem dala odpoved kot strokovnjakinja za odnose z javnostjo, potem pa bi šli na počitnice v hišo njenih staršev na otoku. Dva tedna ostrig, mivke in morja. Dva tedna oddiha brez ene same skrbi. Zdelo se mi je, da sva dosegli novo raven v najinem odnosu. Skupaj sva stanovali že leto dni, prijateljci sva bili še leto dlje, ampak človeka zares spoznaš šele, ko spoznaš njegovo družino. In komaj sem čakala, da spoznam njeno. Bila je najbolj samozavestna, sposobna in velikodušna oseba, kar sem jih poznala, in hotela sem izvedeti, zakaj je takšna.

Felix se je ozrl po praznih stolih okrog mene. »Si jo izgubila na poti sem?«

Bridgetini starši so bili do naslednjega tedna pri prijateljih v Novi Škotski, njen mlajši brat pa se ni odzval na njena sporočila in klice, ko mu

je skušala sporočiti, da pridem sama. Torej mi je rekla, naj se odpeljem do njihove hiše. »Pojdi okoli hiše na teraso,« mi je naročila. »Rezervni ključ je pod keramično krastačo.«

Samoto sem sovražila skoraj tako zelo kot sedenje pri miru. Preostanek popoldneva nikakor nisem hotela poleževati v hiši družine Clark, kjer bi v tišini odmevalo nezadovoljstvo mojih staršev. Z letališča v Charlottetownu sem se z najetim avtom odpeljala naravnost v Shack Malpeque.

»Prijateljica pride jutri,« sem rekla in zadržala Felixov pogled.

Nekaj trenutkov je razmišljal z rahlo nagnjeno glavo in priprtimi očmi, nato pa spet prijel nožek. Opazovala sem ga, kako je v nekaj minutah odprl trideset ostrig; njegove roke so se gibale osupljivo hitro. Pomislila sem, da sem ga morda napačno presodila, ko je ujel moj pogled in spregovoril.

»Imaš kakšne načrte za danes?«

Morda je bil kriv kozarec piva ali pa vznemirjenje, ker sem bila na novem kraju, saj običajno nisem bila tako neposredna niti prepričana, kaj si želim. »Ne,« sem odvrnila. »Čisto prosta sem.«

Njegove oči so se za trenutek razširile, potem pa je zaklel. Po roki mu je stekla kri. Pograbila sem kup papirnatih prtičkov in pohitela okrog pulta.

»Si v redu?«

Z dlanjo si je pokrtil ranjeno levo zapestje, jaz pa sem rano pokrila s prtički.

»Mislim, da boš potreboval šive.«

»Samo praska je.«

Stopila sem bliže, ga prijela za roko in pritisnila na rano.

»Za božjo voljo,« je zaklicala natararica. »Počisti za seboj, potem pa izgini od tod!«

Še vedno sem ga držala za roko, ko sem mu sledila v majhno pisarno, kjer je iz predala pisalne mize vzel komplet prve pomoči.

»Se ti to pogosto zgodi?« sem vprašala, medtem ko sem mu obvezovala zapestje. Na koži sem čutila toploto njegovega diha.

»Ne, Lucy. Lepotice mi po navadi ne rečejo, da so proste, medtem ko držim v roki oster predmet.«

Nasmehnila sem se. »Kaj pa top predmet?«

»Žal ne.«

»Škoda,« sem rekla, čeprav mu nisem povsem verjela. Njegov obraz je bil hkrati lep in robat. Pa tisti lasje in bicepsi. Dobro sem si ga ogledala tudi od zadaj in tudi tako je bil videti odlično. Stavila bi, da ga je kakšna ženska že osvajala z besedno igro o odpiranju školjk. Odkar sem stopila v restavracijo, sem se jih domislila vsaj pet.

Končala sem s povijanjem njegove roke, a se nisem mogla pripraviti do tega, da bi jo izpustila. »Bi rad, da te pregleda zdravnik?« sem vprašala. »Lahko te peljem v bolnišnico.«

»Z roko je vse v redu.« Felix se je rahlo sklonil, da je ujel moj pogled.

Iskrice. Napetost. Pok.

»Kaj če bi me raje odpeljala domov?«

Med vožnjo sva komaj rekla kakšno besedo, a je bil zrak prežet s pričakovanjem. Čutila sem, kako Felixov pogled drsi z mojega lica do ramen. In še nižje. Prepričana sem bila, da je opazil, kako močno mi utripa srce.

Bila sem živčna in v želodcu me je ščemelo, kot da bi imela v njem metuljčke. Pri štiriindvajsetih sem kar dobro poznala priložnostne zveze brez obveznosti. Bežne avanture, malo zabave za eno noč, nekaj tednov norenja – v tem sem bila dobra. A tokrat je bilo drugače. Zdelo se mi je bolj tvegano. Niti na večerjo ali pijačo nisva šla. Nisem ga poiskala na spletu. Nisem poznala njegovega priimka niti nisem vedela, koliko je star. Nekaj čez dvajset? O Felixu sem vedela samo to, da je seksi, da se mi je ob njem celo odpiranje ostrig zdelo kot predigra in da hoče spati z menoj.

Zavila sem na dovoz, na rdečkast kolovoz, ki je vijugal čez živo zelen travnik. Ob robovih jarka so rasli rožnati in vijoličasti cvetovi. Zavila sem v en ovinek, nato še v drugega, dokler nisem v daljavi zagledala hiše. Stala je ponosno, s posivelimi cedrovimi škodlami in streho, ki se je dvigala v dveh dramatičnih konicah na obeh straneh. Okvirji oken so bili pobarvani belo, vhodna vrata pa veselo rumeno. Za hišo se je bleščal ocean, razkošna modra ravnina.

»Tukaj živiš?« sem vprašala, ko sem parkirala. Cvetlične grede so bile čudovite. V Torontu je bilo sezone potonik že konec, tukaj pa so bile v polnem razcvetu. Bilo jih je vsaj deset. Povsod so bile vrtnice. Po opori so se vzpenjali temno rožnati sroboti. Zmajevke. Sončnice s črnimi sredicami. Obrnila sem se k Felixu. »Je to tvoj vrt?« A je že stopil iz avta.

Obšel ga je, mi odprl vrata in ponudil roko. Pljuča mi je napolnil morski zrak, sunek vetra pa mi je zavrtinčil krilo okrog nog. Nasmejala sem se in ga skušala ukrotiti, a me je Felix potegnil bliže. Pozabila sem na potonike. Bil je nekaj centimetrov višji od mene. Popolnoma sva se ujemala – nos ob nosu, prsi ob prsih, bok ob boku.

»Nikakor nisem pričakovala, da se bo dan razvil takole,« sem rekla.

Ko se je nasmehnil, sem v njegovem levem licu opazila jamico. O žalosti, ki sem jo zaznala v restavraciji, ni bilo niti sledu.

»Ne?«

Z ustnicami je nežno oplazil moje, nato pa nadaljeval po mojem vratu. Glavo sem nagnila nazaj in opazila čapljo, ki je letela nad nama.

»Ne.«

Njegova neobrita brada me je rahlo požgečkala po koži, ko je našel pot do treh znamenj pod mojo ključnico. Najprej jih je poljubil, potem pa se jih dotaknil z jezikom. Zdrznila sem se.

»Očitno tega ne veš,« mi je zašepetal na uho. »Tako vedno pozdravimo čudovite obiskovalke – to je tradicionalni pozdrav domačinov.«

Zasmejala sem se. »Če bi to vedela, bi prišla že prej.«

Roko mi je ovil okrog vratu. »Mislim, da si prišla v popolnoma pravem trenutku.«

Stala sva čisto blizu drug drugega in se en sam napet trenutek gledala, preden sva premagala še to razdaljo. Mudilo se mi je, a sva začela počasi, nežno in zadržano, dokler Felixov jezik ni zdrsnil mimo mojih ustnic. Naslonila sem se nanj in mu zapletla prste v lase. Nežno mi je posesal spodnjo ustnico in iz mene je ušel vzdih. Nato mi je z zobmi podrsal po njej. Njegov ugriz ni bil močan, a me je tako presenetil, da sem odprla oči.

Rahlo se je odmaknil, njegov pogled pa je bil težji kot pred nekaj trenutki. »Preveč?«

Z dlanjo sem se dotaknila ustnic in odkimala. »Še.«

Popeljal me je v hišo, in še preden bi utegnila občudovati razgled, sva se spet poljubljala. Segla sem po robu njegove majice, ko sem zaslišala kovinski zvok odpiranja moje zadrge. Slačila sva se in se spotikala čez oblačila, medtem ko sva po stopnicah hitela v njegovo spalnico, razigrana in nasmejana.

Na njegovo posteljo sva padla skupaj, oba gola. Felixovo telo je bilo polno ostrih linij in senc, kot bi bilo ustvarjeno za aerodinamičnost. Široka ramena, čvrst prsni koš, porasel s temnimi dlačicami. S konicami prstov sem drsela po njegovi zagoreli koži in občudovala napete mišice na njegovem trebuhu.

V njegovi spalnici nisem opazila kaj dosti. Medtem ko me je poljubljal po telesu navzdol, sem videla le oguljen izvod romana *Široko Sargaško morje* na nočni omarici. Za trenutek sem pomislila, da je to nekoliko nenavadno branje za dvajsetletnika, potem pa me je z brado oplazil po notranji strani stegna in pozabila sem na sobo.

Sonce je zahajalo. Po nebu sta se razlivali kraljevsko modra in oranžna barva, ko sva ugotovila, da potrebujeva nekaj za pod zob. Felix je pripravil večerjo. Debele rezine hrustljavega kruha, namazanega z maslom. Sočne rezine paradižnika, posute s soljo in pokapane z olivnim oljem. Hladen piščanec z žara. Sir čedar. Koruza. Pripravila sva si sendviče s sirom in paradižnikom in na terasi s pogledom na ocean pospravila vsega piščanca. Felix je nosil boksarice, oba pa sva imela na sebi beli majici, ki jih je potegnil iz predala.

Naslednjič nama ni uspelo priti v zgornje nadstropje. Niti v hišo ne. Felix je imel okus po paradižnikih, ki sva jih pojedla za večerjo – in po poletju, soncu ter soli.

Še, sem ponavljala. Še.

Zjutraj sem se zbudila z njegovo roko okrog pasu, njegovo telo pa je bilo ovito okrog mojega. Verjetno sva tako zaspala, čeprav se tega nisem spomnila. Ležala sem čisto pri miru, da ga ne bi zbudila, saj še nisem

bila pripravljena na neizogibno zadrego. Sinoči je bilo divje. Bila sva si tujca, a sva se vedla kot ljubimca, ki sta se po dolgem času znova našla. Mislim, da je Felix to potreboval prav toliko kot jaz. Zagotovo bo zjutraj obema nerodno. Potem pa sem začutila hrapavost njegove brade na svoji rami in rahel dotik ustnic na vratu. A ni bilo nerodno. Bilo je počasno, lenobno in nežno, kot topel karamelni preliv, ki polzi po kepici sladoleda.

Ko sva se končno odlepila drug od drugega in sem rekla, da bi bilo najbolje, da se odpravim, mi je rekel, da ni treba, da se mi mudi.

»Lahko se oprhaš, če želiš,« je rekel. »Piješ kavo ali čaj?«

In tako sem ostala. Oprhala sem se. On je pil čaj, jaz pa kavo.

»Kdaj moraš po prijateljico na letališče?« je vprašal. Bila sva na terasi, on v naslanjaču, jaz pa v kotu kavča, kjer sva se prejšnjo noč popolnoma predala drug drugemu.

»Mislim, da kmalu. Pristane ob dvanajstih.«

Felix je popihal čaj. Iz skodelice se je vila para.

»Sinoči sem se imel lepo,« je rekel in me pogledal v oči. »Vem, da boš tukaj dva tedna, ampak ...«

Prekinila sem ga. »Felix, sinoči je bilo ...« Eksplozivno. Vroče kot v peklu. Verjetno uničujoče. Zagotovo najboljši seks v mojem življenju. »Bilo je ... No, saj si bil zraven. Veš, kako je bilo.«

Pogled mu je zdrsnil do rdečice, ki se mi je začela delati na dekolteju, in se ustavil na treh znamenjih. »Res je.«

Hotela sem, da ve, da sva na isti valovni dolžini. Da ne potrebujeva *tistega* pogovora. »Hočem reči, da se strinjam – bilo je izjemno. Pet zvezdic. Ampak oba veva, da je šlo za enkratno zadevo.«

»Pravzaprav za štirikratno.« Spet se mu je naredila jamica v licu.

»Res je,« sem rekla in ujela njegov pogled.

Iskrice. Napetost. Pok.

Odkašljal se je. »Kje bosta bivali? Če želiš, ti lahko priporočim nekaj krajev, ki jih je vredno obiskati. V restavraciji imam seznam za take prilležitosti. Telefon sem pustil v prijateljevem avtu, ampak ti ga lahko pošljem, ko mi ga danes prinese.«

»To bi bilo super.« Segla sem po svojem telefonu in odprla pogovor z Bridget. »Moja prijateljica je sicer odraščala tukaj, ampak že leta živi v Torontu.« Prebrala sem naslov, ki mi ga je dala, nato pa pogledala Felixa. Nepremično me je opazoval, nenadoma bled.

»Kaj?«

Minilo je nekaj sekund, preden je spregovoril. »Si prepričana?«

»Mislim, da ja.« Še enkrat sem prebrala naslov. »Zakaj? Ga poznaš?«

S pogledom je begal po mojem obrazu. »Bridgetina prijateljica si,« je rekel. »Mislim, da prideta šele naslednji teden.«

Odprla sem usta, da bi odgovorila, ko sem ob drsnih vratih zagledala zeleno keramično krastačo. V želodcu me je zvilo.

»O bog.«

Bridget mi je za ta izlet povedala samo tri pravila.

Prvič: pojej toliko ostrig, kolikor tehtaš.

»Bee si,« je rekel Felix.

Odkimala sem, čeprav se ni motil. Bila sem Bee.

Drugič: pusti mesto za seboj.

Odtrgala sem pogled od krastače, pod katero je bil – to sem zdaj vedela – skrit ključ.

»Ti pa Wolf,« sem zamrmrala. »Bridgetin ...« Slabost me je zadela s tako vrtoglavo silo, da nisem mogla dokončati stavka. S tresočo se roko sem si pokrila usta.

In tretjič: ne zaljubi se v mojega brata.

»Ja,« je rekel Felix. »Bridget je moja sestra.«

1

Zdaj Devet dni do Bridgetine poroke

Z namrščenim obrazom si ogledujem ilustracijo na mizi pred seboj. Precej bolj dodelana je kot moje običajne skice. Včasih, da pokažem, kaj znam, na hitro narišem preprosto risbo kar pred stranko. Vendar se s cvetjem ukvarjam že več kot pet let in za cvetlične oboke ter baldahine ne potrebujem več osnutkov. Tokrat pa sem natančno upodobila vsak list in cvetni listič ter jih pobarvala zeleno, modro in belo. A še vedno nekaj ni bilo prav. V cvetličnih obokih sem se izmojstrila in ta mora biti izjemen. Osupljiv. Popoln. Ker bo pod njim stala Bridget, ko si bosta z Milesom pred prijatelji in družino obljubila, da se bosta za vedno ljubila in spoštovala. Pod njim se bosta prvič poljubila kot mož in žena. Bridget bo do oltarja pospremil oče, a občutek imam, kot da jo bom oddala tudi jaz. Moja najboljša prijateljica, kmalu poročena.

»Nekaj manjka. Potrebuje več dramatičnosti,« rečem Fari. Ta je v cvetličarni In Bloom moja desna roka in je tukaj skoraj tako dolgo kot jaz. Je pesnica z izostrenim občutkom za estetiko in ustvarjalna duša, ki jo je moja teta oboževala. Farah pravi, da ji oblikovanje cvetličnih aranžmajev pomaga pri pisanju poezije. Oči ima obrobljene z razmazanim črnim

črtalom in nosi živobarvna oblačila. Danes ima na sebi fluorescentno oranžne kolesarske hlače.

Na stolu se obrnem proti njej. »Kaj meniš?«

Nekaj zamomlja, nato pa položi drugo ob drugo vse moje skice Bridgetinih aranžmajev – osrednjih aranžmajev, šopkov, naprsnih šopkov, girland in še drugih. »Tukaj imaš toliko rastlin, da skoraj ne bo prostora za goste.«

Farah ves čas niha med ravnodušnostjo in rahlim prezirom. Trajalo je več mesecev, preden sem jo prvič videla zares nasmejana, z ljubko razmaknjenima sprednjima zobema, in še nekaj mesecev dlje, da sem dojela, da je večina njenega vedenja le poza. S seboj v službo pogosto pripelje svojo črno labradorko Sylvio, ki jo obožuje. Sylvia v tem trenutku spi pod mizo z gobčkom na mojem stopalu.

»Se ti zdi pretirano?« vprašam Faro.

Ošine me s kavno rjavimi očmi. »Običajno glede aranžmajev ne kompliciraš preveč.«

Res je. Teta Stacy me je naučila, kako pravilno skrbeti za rože, tako na vrtu kot v vazi, in je uživala, ko mi je razlagala svoje trike. Toda moj občutek za ravnotežje, barve in obliko je prirojen. Ko sem enkrat v zanosu, moje roke začnejo čudežno ustvarjati kar same. Najljubši mi je zvok škarij, ki odrežejo steblo.

»Imaš občutek za estetiko, draga moja,« je znala reči teta. »To je dar, ki se ga ne da naučiti.« Preden je postala cvetličarka, je Stacy igrala. Zaslovela je kot vsiljiva italijanska sorodnica v mladinski kanadski seriji *Ready or Not* in pozneje z vlogo v treh sezonah Stratfordskega festivala. Resnice je razglášala z dramatično vnemo.

»Vem,« rečem Fari. »Ampak ...« Zamislim se.

»Za Bridget gre.«

»Ja. Za Bridget gre.«

Moja najboljša prijateljica preklinja kot mornar, ima srce levinje in je strašljivo obsedena s seznama, napravami za etiketiranje in preglednicami. Kot je značilno zanjo, tudi organiziranje poroke vodi s kirurško

natančnostjo. Ima barvno označen fascikel in skupni Googlov koledar za množico terminov – do njega imava dostop tako njen zaročenec Miles kot jaz. Poleg tega ima še mapo s kontakti ponudnikov in udeležencev poročne zabave, urnik poročnega dne in seznam glasbe za obred.

Nadzoru se je odpovedala le pri cvetju. S Faro nama je pustila proste roke in skupaj sva ure in ure načrtovali, kako bova Gardinijev muzej spremenili v najčudovitejši rastlinjak. Potonike in vrtnice, lilije in ranunkulusi, bršljan, špargljeva praprotna in magnolije.

Bridget bo vseč, karkoli bom ustvarila. Je moja največja zagovornica in najglasnejša navijačica. Moja edina navijačica, zdaj ko tete ni več. Edina oseba v mojem življenju, ki me ima brezpogojno rada in me podpira. Vame verjame bolj, kot verjamem vase sama. Poročno cvetje je priložnost, da se ji zahvalim, da ji povrnem vse, kar je storila zame. To cvetje bo lepše kot vse, kar sem kdaj ustvarila. Je moje darilo zanjo. In želim si, da jo gane do solz.

S čelom narahlo udarim ob mizo, s čimer predramim Sylvio. Počoham jo za ušesi in znova se zlekne.

Nad vrati zazvoni zvonček. Zravnam se in z nasmeškom pozdravim mladeniča, ki vstopi. Lepo je oblečen in videti je rahlo živčen. Predvidevam, da se odpravlja na prvi zmenek. Ali pa na zelo pomembnega. Morda bo zaprosil dekle za roko? Imam nos za take reči, s Faro pa pogosto tekmujeva, katera bo ugotovila prav. Morda bo svoji partnerki predlagal, da se vselita skupaj?

»Živjo,« rečem. »Vam lahko kako pomagava?«

»Ja. Rad bi kupil rože.«

Čutim, kako se Farah zadržuje, da ne bi zavila z očmi.

»No, potem ste na pravem mestu. Gre za kakšno posebno priložnost? Komu jih boste podarili?«

»Mami mojega partnerja. Ne vem, kaj ima rada.«

»Torej boste spoznali njegove starše?« ga vpraša Farah.

»Ja.«

Samozadovoljno me pogleda. Bila sem blizu.